

Sygn. akt I C 470/19

WYROK

1 *W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ*

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Rafałko

Protokolant: Anna Kneba

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2021 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko J. L.

o obniżenie renty

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 470/19

UZASADNIENIE

M. L. wniosła pozew przeciwko J. L. o obniżenie renty, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2008 r., z kwoty 500 zł miesięcznie na kwotę 300 zł miesięcznie.

W uzasadnieniu pozwu – uzupełnionym kolejnymi pismami procesowymi – wskazano, że strony pozostawały w związku małżeńskim, w czasie którego zawarły umowę, na podstawie której pozwany darował powódce nieruchomości w miejscowości K. przy ul. (...), a powódka ustanowiła na jego rzecz służebność osobistą mieszkania. Podniosła, iż Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 16 grudnia 2008 r. zamienił służebność osobistą mieszkania na rentę w kwocie 500 zł miesięcznie. Powódka wskazała, że uzyskuje świadczenie emerytalne, ale po odjęciu renty należnej pozwanemu, zostaje jej na utrzymanie mniej niż 1.000 zł miesięcznie. Kwota ta nie pozwoliłaby pokryć kosztów wynajmu mieszkania oraz zakupu jedzenia, środków czystości i lekarstw i z tej przyczyny zmuszona jest dorabiać jako sprzątaczką w szpitalu. Praca ta jest dla niej trudna i wyczerpująca. Tymczasem pozwany posiadana znaczne środki finansowe, prowadzi działalności gospodarcze, inwestuje, kupuje nieruchomości. W opinii powódki zaistniała sytuacja uzasadnia zmianę wysokości renty.

Odpowiadając na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, że ustalona przez Sąd Okręgowy renta już w chwili orzekania stanowiła małą kwotę. Po kilkunastu latach świadczenie to przedstawia jeszcze mniejszą wartość realną. Podkreślił, że jest osobą schorowaną, posiadającą I grupę inwalidzką. Nie ma on możliwości dorabiania do otrzymywanych świadczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową darowizny z 26 marca 1997 r. A. L. darował swojemu synowi J. L. nieruchomość gruntową położoną w miejscowości K., składającą się z działki nr (...) o powierzchni 0,0799 ha, dla której Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), a pozwany przedmiotową darowiznę przyjął.

Dowód: notarialna umowa darowizny – k. 126-128

Następnie umową darowizny z 30 stycznia 2001 r. pozwany darował przedmiotową nieruchomość powódce. Jednocześnie M. L. ustanowiła na rzecz J. L., na darowanej jej nieruchomości, służebność osobistą mieszkania, polegającą na prawie zajmowania przez J. L. dożywotnio i nieodpłatnie wspólnie z obdarowaną całego domu mieszkalnego, z prawem do swobodnego poruszania się po podwórku i ogrodzie.

Dowód: notarialna umowa darowizny wraz z ustanowieniem służebności – 129-132

Od 2001 r. pożycie J. L. i M. L. nie przebiegało pomyślnie. Powódka zgłaszała przemoc ze strony męża.

W okresie od 17 grudnia 2003 r. do 6 maja 2005 r. J. L. kilkakrotnie groził M. L. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła w powódce uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Za popełnione przestępstwo pozwany został prawomocnie skazany.

W 2006 r. – w obawie przed agresywnym zachowaniem męża – M. L. uciekła wraz z dziećmi z należącego do niej domu w K. i wynajęła mieszkanie. Opłata czynszu i mediów wynosiła ją 732 zł miesięcznie.

Dowody: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku wraz z fragmentem uzasadnienia – k. 58-59; zeznania powódki M. L. – k. 86-87 [00:06:24-00:56:12], 163-163v. [00:11:14-00:37:44], 164 [01:04:39-01:05:10]; dokumenty z akt I C 180/08 Sądu Okręgowego w Gdańsku - oświadczenie M. L. – k. 20-21

W 2006 r. M. L. dokonała sprzedaży nieruchomości gruntowej o powierzchni 2.500 m², wchodzącej w skład majątku wspólnego stron. Uzyskaną cenę nie podzieliła się jednak z pozwanym. Wyrokiem zaocznym z 20 czerwca 2008 r. Sądu Okręgowego w Gdańsku, zmienionym wyrokiem z 12 sierpnia 2011 r. Sądu Okręgowego w Gdańsku, zmienionym wyrokiem z 21 lutego 2012 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zasądzono od M. L. na rzecz powoda J. L. kwotę 67.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 24 lipca 2006 r. do dnia zapłaty.

Dowody: tytuł wykonawczy – k. 133-137; zeznania powódki M. L. – k. 86-87 [00:06:24-00:56:12], 163-163v. [00:11:14-00:37:44], 164 [01:04:39-01:05:10]; zeznania pozwanego J. L. – k. 105-106v. [00:04:32-01:18:57], 163v.-164 [00:37:45-01:01:47], 164 [01:04:39-01:05:10]

W 2008 r. M. L. uzyskiwała z prowadzonej działalności gospodarczej dochód rzędu 20.961,15 zł rocznie.

W tym samym czasie J. L. dysponował znacznymi środkami pieniężnymi z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Był w stanie zainwestować 108.000 zł w A. G.. Ponadto pozwany pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 318,15 zł, powiększoną o zasiłek pielęgnacyjny w kwocie 163,15 zł.

Dowód: zeznania pozwanego J. L. – k.105-106v. [00:04:32-01:18:57], 163v.-164 [00:37:45-01:01:47], 164 [01:04:39-01:05:10]; dokumenty z akt sprawy I C 180/08 Sądu Okręgowego w Gdańsku: zeznania podatkowe M. L. – k. 27-31; zestawienie dochodów – k. 61; zaświadczenie ZUS – k. 62;

Wyrokiem z 16 grudnia 2008 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił służebność osobistą mieszkania, ustanowioną przez M. L. na rzecz J. L. w umowie darowizny z 30 stycznia 2001 r., na dożywotnią rentę w wysokości 500 zł miesięcznie, płatną przez do 10-ego dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od dnia wydania przez pozwanego na rzecz powódki nieruchomości, objętej księgą wieczystą Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim Kw nr (...).

Dowód z akt I C 180/08: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 16 grudnia 2008 r. – k. 94

Do 2018 r. powódka nie musiała wykonywać obowiązku stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z 16 grudnia 2008 r., albowiem pozwany cały czas zamieszkiwał w jej nieruchomości. Dopiero w kwietniu 2018 r. M. L. udało się doprowadzić do eksmisji J. L. z nieruchomości w K.. W kolejnych miesiącach dom znajdujący się na tej nieruchomości został w niewyjaśnionych okolicznościach dwukrotnie podpalony. M. L. postanowiła sprzedać

przedmiotową nieruchomości, a z uzyskanej kwoty spłacić wierzytelność należną J. L. z tytułu sprzedanej uprzednio działki, egzekwowaną przez komornika sądowego.

Dowody: zaświadczenie o wymeldowaniu – k. 7; potwierdzenie przekazania terenu przez Straż Pożarną – k. 43; zeznania powódki M. L. – k. 86-87 [00:06:24-00:56:12], 163-163v. [00:11:14-00:37:44], 164 [01:04:39-01:05:10]

Umową sprzedaży z 2 sierpnia 2018 r. M. L. zbyła na rzecz M. K. prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości K., dla której Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) za cenę 160.000 zł.

Następnie w dniu 10 listopada 2020 r. M. L. wpłaciła na konto komornika sądowego kwotę 129.540,53 zł, wyczerpującą należności J. L. stwierdzoną wyrokiem z 21 lutego 2012 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, wraz z należnymi odsetkami i kosztami egzekucyjnymi. Pozostałą kwotę powódka przekazała na rzecz syna oraz własne wydatki.

Dowody: notarialna umowa sprzedaży nieruchomości – k. 44-48 [138-142]; zaświadczenie komornicze o dokonanych wpłatach – k. 122 [104]

Dwa lata temu M. L. przeszła na emeryturę. Do dnia dzisiejszego uzyskiwane przez nią świadczenie emerytalne było kilkakrotnie waloryzowane. Od marca 2021 r. otrzymuje emeryturę w kwocie 1.375,25 zł netto miesięcznie. Od kwoty tej potrącanie jest zajęcie komornicze na rzecz pozwanego z tytułu zaległej renty w wysokości 540 zł. Uzyskiwane świadczenie emerytalne nie pozwala powódce pokryć niezbędnych kosztów swojego utrzymania. Koszty eksploatacyjne mieszkania i koszty dojazdu do pracy stanowią miesięczny wydatek w wysokości 1.000 zł. M. L. podejmuje dodatkową działalność zawodową, w ramach umowy zlecenia. Powódka zatrudniła się w (...) w charakterze obsługi sprzątającej szpital. W zależności od ilości przepracowanych godzin w miesiącu otrzymuje wynagrodzenie rzędu od 1.601,70 zł do 2.571,59 zł.

Dowody: decyzja o waloryzacji emerytury – k. 49; zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – k. 146 [149]; wezwanie komornicze – k. 50; kartoteka wynagrodzeń – k. 150 [147]; zeznania powódki M. L. – k. 86-87 [00:06:24-00:56:12], 163-163v. [00:11:14-00:37:44], 164 [01:04:39-01:05:10]

W chwili obecnej pozwany zajmuje należący do jego córki lokal mieszkalny położony w S.. Koszt utrzymania wynosi 483,41 zł miesięcznie. Pozwany w dalszym ciągu pozostaje przewlekle chory. Miesięcznie na lekarstwa wydaje około 300-400 zł. Jeżeli chodzi o uzyskiwane dochody, to pozwany nadal prowadzi działalność gospodarczą. Niemniej w okresie pandemii COVID-19 działalność ta nie przynosi zysków. Ponadto pozwany w dalszym ciągu pobiera świadczenie rentowe.

J. L. nie posiada na terenie powiatu (...) żadnych nieruchomości.

Dowody: zawiadomienie o opłatach eksploatacyjnych – k. 153; faktury na lekarstwa – k. 154-157; pismo Starostwa Powiatowego w S. – k. 160; zeznania pozwanego J. L. – k. 105-106v. [00:04:32-01:18:57], 163v.-164 [00:37:45-01:01:47], 164 [01:04:39-01:05:10]

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Podstawę ustaleń stanowiły przedłożone przez strony dokumenty, jak też dokumenty znajdujące się w aktach sprawy I C 180/08 Sądu Okręgowego w Gdańsku. Żadna ze stron nie podniosła zarzutów przeciw autentyczności i wiarygodności tych dokumentów. Również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sąd oparł się ponadto na zeznaniach stron, choć uczynił to w ograniczonym zakresie. Wpływ na taką ocenę ich wiarygodności miał fakt silnego skonfliktowania stron. Zeznania powódki Sąd uznał za wiarygodne w przeważającym zakresie. Co do zasady jej depozycje są bowiem logiczne, szczegółowe i spójne. Sąd nie dał jednak wiary twierdzeniom powódki w zakresie, w jakim wynikało z nich, że pozwany posiada znaczny majątek, zwłaszcza gdy pozwany okoliczności tej stanowczo zaprzeczył. Powódka nie zaofiarowała żadnego dowodu na powyższą okoliczność, chociażby w postaci zeznań świadków. Natomiast zgłaszane przez nią twierdzenia co do posiadania przez pozwanego

nieruchomości na terenie powiatu (...) pozostają w oczywistej sprzeczności z treścią zaświadczenia starostwa powiatowego.

Zeznania pozwanego Sąd uznał z kolei za wiarygodne jedynie w niewielkim zakresie. Twierdzenia pozwanego, jakoby powódka ukradła mu milion złotych trzymany w domu, a pozwany bał się to zgłosić z uwagi na rzekome znajomości powódki w policji; jak też twierdzenia, jakoby pozwana bez umocowania zlikwidowała książeczkę mieszkaniową pozwanego, a pozwany nie nagłośnił sprawy żeby nie narażać pracowników banku, są niewiarygodne i przeczą zasadom doświadczenia życiowego. Biorąc pod uwagę porywczy charakter pozwanego, narastający między stronami konflikt oraz chęć pozwanego do nagłaśniania swojej rzekomej krzywdy (przejawianej w toku sprawy sygn. I C 180/08) nielogicznym wydaje się, aby pozwany mógłby przemilczeć tak ważne kwestie. Przytoczone okoliczności budzą również poważne wątpliwości pod względem spójności. Roztropny przedsiębiorca nie trzyma w domu w sposób niezabezpieczony tak znacznej kwoty. Natomiast likwidacja książeczki mieszkaniowej nie odbywa się przy pierwszej wizycie w placówce banku, ale po złożeniu stosownego wniosku, który jest skrupulatnie badany pod względem umocowania i celowości. Wypłacone środki muszą być przeznaczone na konkretny cel budowlany i z pewnością nie mogą krążyć między członkami rodziny a bankiem, tak jak starał się to zobrazować pozwany. Niewiarygodne są również twierdzenia pozwanego co do dochodów uzyskiwanych przez powódkę oraz co do wielkości pomocy udzielanej pozwanemu przez członków jego rodziny. Wskazywane przez pozwanego kwoty, w tym np. że osoba sprzątająca i wykonująca jednocześnie profesję kucharki jest w stanie osiągać dochody rzędu dziesiątek tysięcy złotych miesięcznie, nie przystają kompletnie do panujących w polskiej gospodarce warunków rynkowych. Mając na względzie powyższe Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego jedynie w takim zakresie, w jakim pozostają one w zgodzie z treścią pozostałych środków dowodowych zebranych w sprawie i uznanych za wiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny sprawy był między stronami w znacznej mierze sporny. O ile twierdzenia stron pozostały zgodne co do istnienia i chronologii zawieranych umów, jak też co do okresów zamieszkiwania przez strony w nieruchomości objętej służebnością osobistą, o tyle całkowicie sporne pozostawały w zakresie stanu majątkowego stron i ich zdolności zarobkowych – zarówno w odniesieniu do realiów obecnych, jak i tych z chwili zamiany dożywocia na rentę.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, że żądanie pozwu o obniżenie renty zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego z 16 grudnia 2008 r. nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

W doktrynie wyjaśniono przy tym, że brzmienie przywołanego przepisu nie wyłącza jego stosowania w drodze analogii do rent, których obowiązek świadczenia wynika ze źródeł innych niż ustawa (vide S. Dmowski, w: Bieniek, Komentarz. Zobowiązania, 2011, t. II, art. 907, Nb 3, s. 999-1000). W uchwale Sądu Najwyższego z 18 maja 1978 r. dopuszczono z kolei możliwość stosowania art. 907 § 2 k.c. także w sytuacji, gdy źródłem uiszczenia renty jest orzeczenie sądowe (vide III CZP 29/78, OSNCP 1979/10-2/22).

Z art. 907 § 2 k.c. wynika, że każda ze stron może żądać zmiany wysokości renty w razie jakiegokolwiek zmiany stosunków. W orzecznictwie wprowadzono dodatkowe kryterium dopuszczalności zmiany wysokości renty, jakim jest „istotność zmiany stosunków”. Za takim ograniczeniem dopuszczalności zmiany renty przemawia to, że powództwo i wyrok oparty na art. 907 § 2 k.c. są najczęściej ukierunkowane na zmianę stosunku prawnego ukształtowanego prawomocnym wyrokiem ustalającym wysokość renty (vide wyrok SN z 15.04.1972 r., II PR 48/72, OSNCP 1972/9/171; wyrok SA w łodzi z 09.10.2014 r., I ACa 882/14, Legalis).

Zmiana stosunków relewantna w świetle art. 907 § 2 k.c. winna mieć charakter obiektywny. chodzi przy tym o zmianę, która miała miejsce po powstaniu obowiązku świadczenia renty. Za istotną zmianę stosunków w orzecznictwie uznaje się zmiany dotyczące zarówno sfery osobistej uprawnionego, jak i zjawisk o charakterze obiektywnym. Należy

przy tym pamiętać, że sąd rozpoznając powództwo w omawianym trybie nie bada ponownie istnienia przesłanek przyznania renty, lecz tylko to, czy zmiana stosunków usprawiedliwia żądanie zmiany wysokości lub czasu trwania renty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. II PK 191/13). W drodze powództwa z art. 907 § 2 k.c. niedopuszczalnym jest bowiem odstępowanie od przyjętej w poprzednim wyroku zasady odpowiedzialności dłużnika oraz stopnia tej odpowiedzialności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1971 r., sygn. II PR 346/71).

Co ważne, samo stwierdzenie zmiany stosunków nie prowadzi do mechanicznego przeliczenia świadczenia rentowego stosownie do wskazanego przez powoda kryterium. O ile bowiem sąd rozpoznający powództwo o zmianę wysokości renty związany jest ustaleniami w zakresie odpowiedzialności dłużnika i stopnia tej odpowiedzialności, o tyle nie jest związany sposobem obliczenia świadczenia rentowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. II PK 191/13). Należy przyjąć, że rozpoznając powództwo z art. 907 § 2 k.c. Sąd w istocie na nowo kształtuje treść obowiązku pozwanego wobec powoda, biorąc pod uwagę nie tylko zaistniałą zmianę stosunków między stronami, ale całokształt stosunków istniejących w chwili wyrokowania (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. VI ACa 1101/12).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy przypomnieć należy, iż obowiązek uiszczania przez powódkę renty na rzecz pozwanego wynika z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie I C 180/08. Powyższy obowiązek ustalono zatem przy uwzględnieniu okoliczności występujących na chwilę orzekania, tj. grudzień 2008 r. Powódka winna zatem wykazać, iż w porównaniu do stanu istniejącego na chwilę wyrokowania w w/w sprawie nastąpiła obecnie istotna zmiana stosunków, która uzasadniałaby obniżenie wysokości świadczenia rentowego. Za nieistotne dla rozstrzygnięcia pozostają podnoszone przez powódkę twierdzenia, że obowiązek uiszczania renty zaktualizował się dopiero z chwilą wyprowadzenia się pozwanego z domu w K.. Powódka zdaje się bowiem nie zauważać, że powyższe odroczenie płatności wynika wprost z treści wyroku wydanego w sprawie I C 180/08, którego nigdy nie kwestionowała. Pozwany mógł zatem wyprowadzić się z domu już w 2009 r. i wówczas to powódka musiałaby uiszczać rentę na jego rzecz. Sam fakt, że nastąpiło to dopiero w kwietniu 2018 r. nie świadczy o żadnej zmianie stosunków. W przepisie art. 907 § 2 k.c. chodzi bowiem o okoliczności nieobjęte wyrokiem, które nastąpiły po jego wydaniu. Zaktualizowanie się odroczenia płatności renty okoliczności takiej nie stanowi. W przeciwnym razie mielibyśmy do czynienia ze zmianą treści prawomocnego orzeczenia, a to jest w chwili obecnej niedopuszczalne. Jak już wskazano powódka nigdy nie zaskarżyła wyroku z 16 grudnia 2008 r. Godziła się zatem z obowiązkiem uiszczania na rzecz pozwanego renty w chwili kiedy on opuścił nieruchomość położoną w K. przy ul. (...).

Powódka podnosiła ponadto, że okolicznością uzasadniającą obniżenie renty jest jej trudna sytuacja materialna. Zestawienie jednak sytuacji osobistej i majątkowej stron z chwili orzekania o obowiązku uiszczania renty na rzecz pozwanego (grudzień 2008 r.) z chwilą zamknięcia rozprawy nie pozwala na uznanie, że stosunki te uległy istotnej zmianie. Z zeznań powódki wynika wręcz, że obecnie jej sytuacja majątkowa jest lepsza, albowiem poza świadczeniem emerytalnym pobiera również wynagrodzenie na podstawie zatrudnienia w (...) w S.. Za niewiarygodne Sąd uznał przy tym twierdzenia powódki, że gdyby jej powództwo zostało uwzględnione to mogłaby zaprzestać pracy. Sąd zważył, iż powódka domaga się obniżenia renty o 200 zł. Utrzymuje się ze świadczenia emerytalnego w kwocie nieznacznie przekraczającej 1300 zł. W przypadku obniżenia renty do dyspozycji pozostawałaby jej zatem kwota około 1000 zł miesięcznie. Jednocześnie z jej zeznań wynika, że miesięczne koszty związane z utrzymaniem mieszkania oraz koszty dojazdu do pracy stanowią wydatek w wysokości 1.000 zł. Powyższe zestawienie wyraźnie wskazuje, że powódka nie jest w stanie utrzymać się wyłącznie z emerytury. Nawet gdyby zaoszczędziła na kosztach dojazdu do pracy, to przecież musiałaby mieć środki finansowe na wyżywienie czy też inne potrzeby osobiste. W opinii Sądu powódka nie zamierza rezygnować z pracy w (...). Niewiarygodne jest, aby praca ta miała dla niej stanowić jakiegokolwiek zagrożenie, skoro jak sama przyznała została już zaszczepiona przeciwko (...)

Zdaniem Sądu powódka nie była w stanie wykazać swych twierdzeń, co do tego, że znacznej poprawie uległa sytuacja majątkowa pozwanego. Okoliczności tej pozwany kategorycznie zaprzeczył, a powódka nie zaferowała żadnego materiału dowodowego, który byłby w stanie twierdzenia pozwanego podważyć. Nie może zaś ulegać wątpliwości, iż to na powódce spoczywał w powyższym zakresie ciężar dowodu. Przepis art. 6 k.c. stanowi bowiem, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową

zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnym. Strona, która podnosi w procesie pewne okoliczności lub fakty, powodujące powstanie określonych skutków prawnych, zobowiązana jest te okoliczności lub fakty przed sądem udowodnić. Odmienna regulacja powodowałaby bowiem powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia (zob. też T. Sokołowski, Komentarz do art. 6 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, Lex 2009). Jeżeli stronie nie uda się udowodnić okoliczności lub faktów przez nią powołanych, ponosi ona negatywne skutki procesowe, gdyż Sąd nie będzie opierał się na tych okolicznościach lub faktach w swoim rozstrzygnięciu (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r. - IV CSK 25/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2011 r. - VI ACa 966/10). Powódka nie wskazała żadnych dowodów na to, że pozwany jest osobą majątną. Zgłaszane przez nią okoliczności co do posiadania przez pozwanego licznych nieruchomości pozostają w sprzeczności z treścią zaświadczenia ze starostwa powiatowego.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na niewykazanie przez powódkę zasadności żądania, na podstawie art. 907 § 2 k.c. a contrario, orzeczono jak w sentencji.